

(Priloga Vrtnu.)

Št. 12. Ljubljana, dne 1. decembra 1905. XIII. tečaj.

Tepežkarji.

„Dobro jutro, strinka naša!
Ali veste, kaj je danes? —
Naš je praznik, otročičev,
K vam tepežkat mi smo prišli;

Hitro v šrambo po orehe,
Po kos kruha, po denarce,
Že drži vsak svojo torbo,
Da napolnite jo zvrhom.“

In odšla je dobra strina,
Da tepežnikom prinese.
Kar zahtevajo, želijo,
Da ugodi jim kot zmiraj.

„Merite pa prav pravično,
Saj smo danes vsi enaki,
Bodi žlahtovec, ali tujec,
Z isto mero mu delite.

Če pa vidimo, da komu
Boljše merite kot drugim, —
Tu tepežnica vas čaka,
Ki vam to bo poplačala.“

Dala vsakemu enakó
Dobra strina je darila,
In tepežnice vihteli
Le po zraku so otroci.

Zdaj odšli so pa k sosedu
In tako po celi vasi,
Če ni zlepa, šlo je zgrda,
Moral jim je vsakdo dati.

„Maksim.“

Zatajuj se!

11. Svetniki.

Kako potrebno nam je zatajevanje, so nam prelepo dokazali tudi vsi svetniki in svetnice, najzvestejši posnemalci Jezusa in Marije.

Obračaj in zasukavaj reč, kakor hočeš, slednjič moraš priti do prepričanja, da samozatajba je privedla svetnike v nebesa, in to takoj povem, da se moraš tudi ti zatajevati, ako hočeš kdaj priti v njih družbo. Brez zatajevanja ni poti v rajsko domovino.

Kateri ljudje pa so med svetniki? Izvzemši nedolžne otročiče nam jih tako-le našteva cerkvena pratika: apostoli, mučenci, spoznovalci škofje, spoznovalci, device, device mučenke, nedevce, nedevce mučenke; posebej še po stanu cesarji, kralji, duhovniki, redovniki, opatje, delavci itd.

Nimam te za tako nevednega, da bi ne znal sam presoditi, koliko zatajevanja je zapisanega v vseh teh imenih. Koliko so se morali zatajevati sveti apostoli, da so tako slavno izvršili svoje sveto poslanstvo, — koliko sveti mučenci, da so si zaslužili to svojo najlepšo in najslavnejšo krono nebeško, koliko sveti spoznovalci raznih vrst, da so tako hvalno in častno rešili težavno nalogo vsak po svojem stanu, — koliko sveti nedolžni mladeniči in mladenke, da so se izkazali v samostanih in med svetom tako izvrstne junaške bojevnike ter srečno rešili in neomadežano ohranili belo lilijo rajske nedolžnosti . . .

Tudi pot sama, po kateri so prišli svetniki v svojo rajsko čast in radost, je zgrajena večinoma iz samega zatajevanja. Jezus je rekel, da je ozka; kdor se ne zna zatajevati, krene raje po široki. Pristavil je, da so ob koncu tudi tesna vrata, skoz katera se pride v življenje; kdor se ne zna zatajevati, ne mara za tesnobo. Nebesa imenuje kraljestvo, katero si je treba s silo pridobiti; kdor se ne zna zatajevati, se ogiblje vsake težave, kaj li še težkoče, ki se da le s silo premagati.

V kratkem: naloga, ki jo mora izvršiti, kdorkoli hoče priti za svetniki v nebesa, je taka, da je ni mogoče izvršiti brez junaškega zatajevanja. Zahteva namreč: v nedolžnosti ostati ves čas zemeljskega potovanja ali pa temeljito se poboljšati in vztrajati v izpokornosti; v obojem slučaju skrbno se ogibati greha in pridobivati si čednosti. Vsakdo pa vé, da je kaj takega nemogoče brez zatajevanja.

Tega mi ni treba še le dokazovati s posebnimi zgledi, ker se lahko vsakdo prepriča iz življenjepisa slehernega svetnika.

12. Pogani.

Dasi je premagovanje samega sebe neizogibno potrebno v dosego zveličanja, se vendar prišteva na ravnim pomočkom; nadnaravno je le v toliko, če imamo pri zatajevanju nadnaravni namen in nas podpira nadnaravna božja pomoč. Zato pa nam je razvidno iz zgodovine, da je bil to poglaviten pomoček onim boljšim poganom, ki so se prizadevali za pametno in modro življenje. Pogani so se namreč le tako mogli zveličati, če so izpolnjevali naravno postavo, ki so jo poznali iz glasu svoje vesti.

Ravno zatajevanje je bilo večkrat pri poganskih modrijanih tako veliko, da so celó nam katolikom vzor. Modrijan *Platon*, n. pr., je živel tako skromno, da je večkrat jedel le po enkrat na dan; dediščino je podaril svojim bratom; nikdar ni hrepenel po višjih službah, dasi je bil jako sposoben zanje; velikodušno je odpustil *Dioniziju* hudo razžaljenje itd. — *Dio gen* je živel le ob rastlinstvu in nekuhanem mesu; jako ubožna je bila njegova obleka; stanoval ni v hiši, marveč v sodu; še po zimi je hodil bos. Ko mu je nekoč ponujal *Aleksander Veliki*, da naj si izvoli od njega milost, kakršno hoče, je malomarno odgovoril: naj se mu toliko umakne, da bo moglo solnce sijati nanj, ter mu ne bo delal sence. A tudi mogočni *Aleksander* sam se je znal junaško zatajevati. Nekoč je vodil svojo vojsko skoz kraje, kjer ni bilo vode, ter je bil zelo žejen. Posreči pa se nekim vojakom, da dobe nekoliko vodé

ter mu jo veselo prineso. Žejni junak pa je noče piti, marveč izlije vodo po tleh in še dalje trpi žejo s svojimi vojaki.

Kako koristno se je zdelo zatajevanje že poganom, je povedano prav lepo v oni pravljici o junaku Herkulju; z naslovom: „**Herkulj na razpotju**“. Ko je bil Herkulj nekoliko odrasel, je pasel po bregovju črede svojega očeta. Na paši je imel čas premišljevati, kakšnega življenja naj bi se poprijel v prihodnosti. Na misel mu pride, ali bi ne bilo najbolje zanj, ko bi mogel živeti brezdelno v veselju in uživanju. Še ves utopljen v take misli pride do razpotja. Tu sede in premišljuje, na katero pot bi krenil. Kar stopita predenj dve prikazni: ena z milim a resnobnim obrazom, drugi pa se je na obličju razodevalo lahkomišljeno in razkošno veselje. Slednja se najprej oglasi: „Jaz se zovem radost; mladini, ki hoče za manoj, obetam brezdelno življenje polno razkošnega veselja, konec pa je neslaven in sramoten. Ako hočeš, pojdi za menoj“. — „Jaz pa sem čednost“, reče pohlevno druga prikazen; „kdor hodi za mano, ga čaka delo, trud in zatajevanje, pa moja težavna pot pelje do nesmrtnosti“. — „Za tabo pojdem,“ vzklikne odločno Herkulj; „naj bo tvoja pot še tako težavna, po njej hočem hoditi, da me le pripelje do nesmrtnosti!“

Sramotno bi bilo zate, mladi čitatelj, ko bi imel manj poguma v zatajevanju kot oni poganski mladenič. Herkulj si je hotel pridobiti le svetno slavo, tvojemu zatajevanju pa je zagotovljena večna čast in sreča!

Božično drevesce.

Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.

Kako prijetno je sedeti na sveti večer v domačem krogu za mizo. Svetilka jasneje sveti; peč topleje greje; dà, soba ni samasebi več podobna, tako je krasna! Prt na mizi se sveti v slovesni beloti, jed diši, radost sije iz oči in lic, po večerji pa zatrobi¹⁾ zunaj v mrzlo zvezdnato noč pastir ter počí z bičem, oče pa pripoveduje otrokom o betlehemskih pastirčkih, kako se jim je angel prikazal, ter o preljubem, milostnem Jezusčku.

Tudi pri učitelju Jugu je bilo tako na sveti večer.

V blaženi ljubezni so bili zbrani krog pogrnjene mize, in gospodu učitelju, ki je imel triletno Anico v naročju, je tekla beseda iz ust kakor med.

Deklica se je igrala z njegovo temno brado ter gledala s plavičnimi očmi na mater, ki se je ljubko nasmihala. Drugi trije otroci, Jožek, Vladimir ter dvanajstletna Ludmila so se stiskali k materi in babici, ki je sedela na prvem mestu z novo ruto na glavi.

Med očetovim pripovedovanjem je mati vstala ter odšla kakor po opravku iz sobe.

Ko je ura odbila sedem, je zapel zvonček, vrata druge sobe so se odprla, in otroci so veselo vzkliknili. Veliko, blesteče božično drevesce jih je vabilo z raznimi darovi. Usuli so se k njemu. Oče z babico za njimi. Občudovali so zlate orehe, krasna jabolka in raznovrstne igrače. Ali nihče se ni upal dotekniti drevesca; v svetem spoštovanju so stali okrog njega. Zrli so dol na tla, kjer je stal iz lepenke postavljeni hlev, v hlevu jaslice z Jezusčkom, sv. Jožef in devica Marija.

¹⁾ V Čehih hodi na Sveti večer vaški čuvaj z dolgim rogom od hiše do hiše. Zdajpazdaj zatrobi v spomin na betlehemske pastirje. Navadno hodi z njim deček, ki pobira darove.

Glejte, je rekel oče, „to vam pošilja Jezusček, to je vse vaše — babica vam bo razdelila. Ali najprej zahvalite Jezusčka in zapojte mu“.

Sedel je za klavir ter zaigral in zapel v radostnem navdušenju, kakor bi bil sam otrok med svojimi otroki. Mati in dekla, ki sta stali med vrati, sta peli z njimi.

Oj, Kristus se nam je rodil,
Radujmo se!
Zaklenjen raj nam spet odprl,
Radujmo se!

Babici je zalesketala solza v očeh, in sam gospod učitelj, pogledavši h koncu pesmi na jaslice pod drevesom, je bil toli ginjen, da ni mogel peti. Ko je pesem utihnila, je razdelila babica otrokom darove.

Črez nekoliko časa je rekel starejši deček Vladimir: „Oče, nekdo gleda skozi okno“.

„Marijana,“ je dejal gospod učitelj dekli, „poglej, kdo je — ali ne podi ga od okna.“

Marijana skoči iz hiše, a kmalu se vrne ter reče: „Ošabnov Tonček je pod oknom“.

„Ubogo dete“, vzdihne babica, „matere nima, a oče se gotovo potika kje po krčmah!“

„Pripelji ga noter, naj se z nami raduje!“ veli gospod učitelj dekli: „Na ta večer niso hoteli Betlehemčani sprejeti device Marije — ne smemo jih posnemati“.

Dekla privede v sobo desetletnega, od mraza drgetajočega dečka.

„Kaj pa delaš zunaj pod oknom?“ ga vpraša gospod učitelj; „zakaj nisi doma?“

„Doma ni zakurjeno; Bog vé, kdaj pridejo oče domov“, potoži deček.

„Ali si že večerjal?“ ga vpraša učiteljica.

„Oče so mi dali štiri vinarje“, zaihti revček z udušenim glasom; „kupil sem si žemljo!“ „Ubožec ne jokaj, čaki, večerjal boš pri nas“.

In posadili so ga za mizo, nanесли mu vsega, kar so sami imeli, a ko se je deček najedel, so mu napolnili žepe s sadjem ter ga poslali domov.

Ko je babica legala spat, je molila še en očenaš za Ošabna, da bi mu Bog vdehnil večjo ljubezen do otroka.

Miklavževa šiba.

To je bil vrišč na vasi!

„Čmrljevemu Korleku pa šibo!“

„Samo šibo?“

„Pa cel péhar je nastavil Miklavžu, pa samo šibo!“

„Korlek, kje imaš šibo?“

„Korlek, šibo! Pokaži šibo!“

Tako je vseskrižem vršalo Miklavževo jutro pred Čmrljevimi. Mnogo prej kot sicer se to jutro pokažejo kuštrave glavice izpod odeje, ozró se bistre oči v nastavljene posode in kakor žabe poskačejo samosrajčniki iz postelj.

Trara, trara...! se oglasi v enem kotu trobenta, v drugem zapiska konjiček, da gre skozi ušesa, v tretjem brblja ptička s piščalko v repu. Vsa hiša odmeva glasov, krikov, vikov, vriskov in vzklikov...

Da se le otročad za silo opravi, že odmeva godba po vasi od hiše do hiše.

„Poglejmo, kaj je donesel sosedovim! In gruča se vali dalje z vedno večjim hrupom.“

Čmrljev Korlek se je zbudil ono jutro tudi prej kot sicer. Prvi pogled je bil seveda v pehar. In kaj je bilo? — Sredi pehárja je stal za stojalo odrezan koren, vanj je bila pa zasajena dolga šiba. Bila je sicer lepa, proti vrhu celo pozlačena, na nji je viselo celo troje jabolk, nekoliko pozlačenih orehov in suhih hrušk, toda šiba je le šiba. Korlek je ni bil nič vesel. Potem pa še to vpitje pred hišo! Korlek ni imel miru cel tisti dan, in še med tednom ga je ta in oni vprašal: „No, Korlek, ali si že pojedel šibo?“

Hujše kakor šiba, je peklo Korleka to zbadanje.

Radovedni ste, kaj neda, kaj je vendar prekrenil Korlek, da mu je Miklavž prinesel samo šibo, četudi pozlačeno in malce okrašeno šibo.

To je bilo takole.

Ravno dan pred sv. Miklavžem je bil osodepolni dan za Korleka. Na pošto so ga poslali mati, pričakovali so že dlje pisma od očeta iz Amerike. No na pošti

ni dobil Korlek zopet nič, a nekaj družega je bilo na trgu zanj. Šotor je stal tam na trgu, obložen in obvešen s samimi lepimi rečmi, obdan od krdela radovednih zijal. To je bila krasno, za živ dan nikoli tacega! Tu so stali častitljivi Miklavži, s sivimi bradami in palicami; tam zopet parkelj pri parkelju, vsi dolge rudeče jezike, hude bele oči in verige v rokah, na hrbtu pa vsak svoj koš. Ta in oni je imel že tudi porednega paglavca v košu. Razen tega še mnogo družega, kar veseli mlado srce. Konjci, zajčki, mucke, ptičke, trobente, bobenčki, orgljice, puške, sabljice in kdove kaj še vse. Ni čuda, da so se Korlekove oči ujele in zapičile ondi, da jih ni bilo moč odtrgati. Vedno in vedno bliže in silneje ga je vleklo, dokler ni zastal v sredi mlade gruče.

Vse je pregledal. Seveda je bilo tudi treba včasih stopiti na prste in potegniti vrat, če mu je bil napoti kak klobuk na kuštravi glavi, posebno pa tedaj, če so kupci izbirali pisano robo. Vse je moral videti, kaj bo kdo izbral in kaj kupil. In pri tem je potekala ura za uro tako urno, da Korlek še slutil ni, kod in kam. Že je sejmar prižgal svetilko v svoji kolibi, Korlek pa še ni nič mislil na dom, temveč vedno bolj pasel radovednost, kolikor več kupcev je dohajalo.

Prodajalec je jel naposled le odganjati sitno otročad, češ da je napoti kupcem, naj se spravijo domov. Korlek se tedaj šele ogleda in opazi, da je že dodobra tema.

In doma? — Saj veste, da takrat človeka najbolj pogrešajo, če ga ni od nikoder.

„Ali ga še ni?“ so popraševali mati venomer.

„Kam se je neki vtaknil? Lejte, trsak je treba nanositi v kuhinjo, pa ga ni. — Po olje bo treba, pa ga ni in ga ni“.

Sto reči so potrebovali. In Korleka še ni bilo domov.

„V čast sv. Miklavžu je že treba moliti, pa ga še ni. Jaz mu bom pomagala!“ — — —

Naposled ga je mrak le dal. Slišal jih je, da nikoli takih. Napol zmrznjen je prilezel domov, ko je bila

že luč in večerja na mizi. Drugo jutro pa mesto lepih Miklavževih daril le šiba, sama šiba v korenčku.

Tako je bilo.

Ves potrj je bil Korlek ves tisti dan in tudi zvečer je sedel prav tiho pri peči, ko se je po vasi spet razlegala Miklavževa godba.

„Veš, ti Korlek!“ izpregovoré mati, „lahko bi bil tudi ti takole vesel, kot so sosedova Micka, Lojzek in Nežika, ko bi ne bil včeraj tako naredil. Kaj ne, šiba te peče, in prav je, da te peče — je vsaj ne boš pozabil. Vzemi, vzemi ono sadje, ki je gori, to je za tvojo prejšnjo pridnost; šiba naj ti bo pa za veden spomin včerajšnje nepokornosti. Daj jo sem, jo bom shranila. Gor nad podobo tvojega svetega Karola jo obesim — jo boš imel vsak dan pred očmi. Lej, kakor je ta šiba pozlačena in ima sadove, tako ti ta šiba mnogo pomaga, da bo tvoje življenje tudi še pozlačeno, lepo in dragoceno pred Bogom in ljudmi in bogato časnih in večnih dobrot“.

V hišo se tedaj vsujejo sosedovi mali in večji.

„Otroci, pojdite k Tičkovim“, izpregovoré mati, „pa prosite staro strino, naj vam pokažejo Miklavževo šibo, ki jo imajo spravljeno že leta in leta, in vprašajte jih, kakšna je zgodba od tiste šibe.“

Duri se odpró in vse se vsuje skoznje. Tudi potolaženi Korlek jo pocedi k stari sosedovi strini.

„Strina, dajte nam pokazati Miklavževo šibo!“ zakličejo vsi hkrati. „In povejte nam zgodbo!“

„No. no, no, ali je vojska ali kali?“ se začudijo mamica v zapečku.

„Strina, šibo, šibo, pa zgodbo!“

Radi so imeli sosedova stara mati mladi drobiž, zato so se polagoma izmotali iz zapečka.

„Pojdite sem, tukaj v sobici jo imam.“ Imeli so tam vse lepo urejeno. Ob steni je stala lepa svetla omara s predali, na nji lep pozlačen križ, na njem srebrn Bogec, na vsaki strani par svečnikov, na desni za svečniki pri zidu pa šiba, na nji lep venček s trakovi, na trakovih pa črke: Ivan Dolinar, novomašnik

18 . . .

„Lejte, moj sin Ivan, ki je zdaj že dolgo mašnik, — pa saj ga poznate, ker me pride vsako leto obiskat — je bil tudi tedaj vesel fantiček, kot ta-le Korlek. Vedno je bil priden, enkrat ga je pa le nekaj zmešalo, da sta z Rozmanovim Ožbom v nedeljo v cerkvi napravila precejšnje vzgledovanje. Bilo je o Miklavževem, in Miklavž mu je prinesel ono leto šibo.

Shranila sem jo na vidnem kraju, da je bila Ivanu vedno pred očmi. To je pomagalo. Otedaj je bil vedno dober otrok, dober deček in dober mladenič. Šel je v šole, se pridno učil, vzgledno se je vedel, postal je mašnik. Nikdar ne bom pozabila župnikovih besedi, ki so jih govorili pri gostiji na novi maši. Rekli so: „Lep in pomenljiv je slovenski pregovor, ki se glasi: ‚Šiba novo mašo poje.‘ Res je to. Mi smo pa še tako srečni, da imamo še tisto šibo, ki je pela novo mašo našemu ljubemu gospodu Ivanu. Glejte jo tukaj!“ In visoko so jo dvignili, da so jo videli vsi svatje. „Častita je“, so rekli dalje, „zato jo hočemo po zasluženju proslaviti.“ Odvezali so tedaj novomašniku naročni venec in privezali so nanj šibo, kakor vidite tukaj.“

Ginjena so bili Tičkova mati in ginjeni otroci.

„Karlek je tudi dobil šibo za Miklavža“, nekdo pripomni.

„Morda bo tudi njegova pela novo mašo!“ rekó mati.

Tedaj se je Karleku razjasnilo v duši. Celo vesel je bil svoje šibe. Kaj niso rekli Tičkova teta: „Morda bo tudi ta pela novo mašo!“ In Tičkova teta ne govoré tjavendan. Počakajmo nekaj let! Brez nič ne bo.

F. G.

Prvič pri polnočnici.

nžičev Janezek je bil star že — pomislite — šest let, pa so mu še vedno očitali vaški bosopetači: „Hehé, ti pa še nisi bil nikdar pri polnočnici . . . hehé.“

Ej, to se je jezil Janezek vselej. če so mu tako nagajali. In tudi bolelo ga je . . . Že tri leta nosi hlače, vsako nedeljo gre k sveti maši — samo pri polnočnici še ni bil. In vendar je pri polnočnici vse tako nebeško lepo . . .

Tedaj pa je sklenil Janezek: „Pojdem — naj velja, kar hoče!“

In cukal je dan za dnem mamico za krilo ter jih prosil: „Kaj ne, da me boste pustili k polnočnici. Bom šel z očetom.“

„Kam boš šel, saj si še premajhen! O polnoči boš ti že trikrat spal.“

„Pa ne bom, mama, pravzares ne bom . . . Kajne mama, če ne bom zaspal, pa bom šel?“

„Vprašaj prej očeta, če dovolijo, da greš z njimi?“

„Oh, mama, seveda dovolijo . . . Saj so mi že tolikrat rekli, da pojdem z njimi . . . samo če ne zaspim. Vse bo dobro, če le vi dovolite.“

„Naj bo, no, naj bo!“

Mamica so prikimali, in Janezek je bil srečen, kakor bi bil vzet v nebesa. Saj si je mislil: „Zdaj me pa le napadajte, vi bosopetači, saj vas bom osramotil, letos vas bom“. — —

In prišel je polagoma Sveti večer. Srebrn sneg je blestel po gorah in po lokavah; blede ščip je žarel na nebu, in zvezde so gorele.

Janezek je pogledal skozi nizko okno v lepo noč. Vse je bilo tako čudovito lepo in praznično tam zunaj. Lepo in praznično pa tudi notri v sobi. Lučca je gorela z rdečim plamenčkom nad jaslicami, golobček iz belega papirja je plaval pred njimi, in zvezda-repatica je stala vsa zlata nad hlevom. Pod jaslicami pa je stala mala miza, pogrnjena z velikim rdečim prtom . . .

vse kakor v največjih praznikih. In domači so sedeli okroz mize ter si bajili bajke o nekdanjih dneh, pripovedovali si povest o krivi turški sabljici, o polžu in jari kači, vmes pa tudi peli lepe, stare božične pesmi . . .

Ej, kako je vse to ugajalo Janezku! Niti na misel mu ni prišlo, da bi mogel zadremati, kaj šele zaspančkati. Saj potem . . . ej, Bog vé, ali bi ga poklicali k polnočnici ali ne. In zato Janezek ni premišljal tistega lepega večera o spančku-nagajivčku, ampak je hodil možato od mize do okna in nazaj in prisluškal lepim povestim in čarobnim popevkam, ki so mu prav globoko segale do srca. Ali nazadnje, ko je bila že deset, ga vendar niso ganile vse popevke in vse lepe bajke, da ne bi bil malo zadremal. Komaj se je naslonil na skrinjo, so že bile njegove misli kdovekje pri nebeških angelcih. Domači se pa niso zmenili za Janezka, ampak so čisto nemoteno pevali pesmi in si bajili bajke o nekdanjih dneh naprej in naprej . . .

Zazvonil je kmalu svečano in veličastno veliki zvon, vabeč verno ljudstvo k polnočnici. Tudi pri Anžičevih so se napravili v cerkev z Janezkom vred.

No, čeprav je zaspal, pa so ga topot vendarle poklicali, saj so vedeli, da bo sicer drugi dan jok.

Prispeli so v cerkev in posedli po klopeh. Janezek je sedel z očetom prav blizu oltarja in je videl vse natanko, kaj se godi danes to čudovito noč. Seveda videl — v sanjah. Pomislite vendar! Komaj je sedel v klop, pa je priplaval zaspanček iz neznanih pokrajin in ga zazibal v sladke sanjice. In Janezek je hodil po nebesih, govoril je ondi s svojim patronom, z angelom varihom, štel je nebeške trume, ki molijo pred nebeškim Jagnjetom, videl Jezuščka v jaslicah — in kdo ve, kaj še vse . . . Videl je tam jaslice. Jaslice so bile zlate in posejane z dragimi kameni. Kroginkrog jaslic pa je gorelo tisoč in tisoč lučic . . . vse kakor resnično.

In zabučale so mogočno orglje tam zadaj na koru, pevci so zapeli zadnjič z donečim glasom — Janezek se je prebudil.

Jojmene, kako se mu je zdelo vse čudno. Nikjer nebeških krilatcev, nikjer angela varuha, nikjer Jezuščka v zlatih jaslicah. Janezek si še ni razvozljal te čudovite in težavne uganke, in oče so ga prijeli za rokav ter ga odvedli iz cerkve v zvezdno noč.

Stopajoč proti domači hiši, ki je stala tam na samem, pa si je mislil Janezek: „Tako lepo pa res še ni bilo nikdar v cerkvi. Prav kakor v svetih nebesih...“ In spanec mu je s podvojeno silo zaklepal trudne oči.

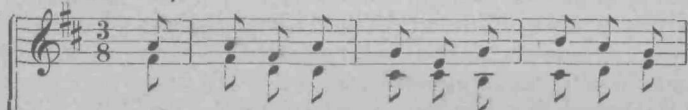
Semjonov.

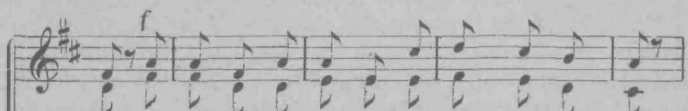
Pri jaslicah.

Allegretto. mf

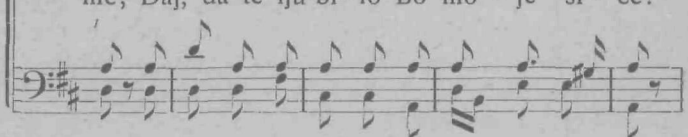
Janko Leban.

1. O - tro - ci, ve - se - lje no - coj se gla -
2. Še mi pri - sto - pi - mo, Hi - ti - te z me -
3. Že glo - ri - jo čujem, Pa vse je sve -
4. O - če - sce pre - mi - lo O - br - ni na

si: Se iz - pol - ni - jo že - lje, Se Jez - ček ro - di.
noj! In De - te mo - li - mo po - niž - no no - coj!
tlo, Strmeč ob - ču - du - jem To De - te le - pó.
mé; Daj, da te lju - bi - lo Bo mo - je sr - ce!

p *mf*

Že an-gel-ček po-je, pa-stir-ci gre-do, Da-
Bo De-te-ce za-lo Ne-be-ških da-ril Prav
O Je-zu-šek dra-gi, Pred tabo klečim, Vlju-
Le za-te bo bí-lo, Ne-be-ški Vladar, Daj,

rit.

ro-ve mu svo-je Že Kra-lji ne - só.
ra-do nam da-lo, Kdor ga bo ča - stil.
be-zni pre - bla-gi Tvoj bi - ti že - lim.
da te ža - li - lo Ne bo-de ni - kdar !

Jeran.

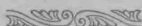

Kako se godí —!

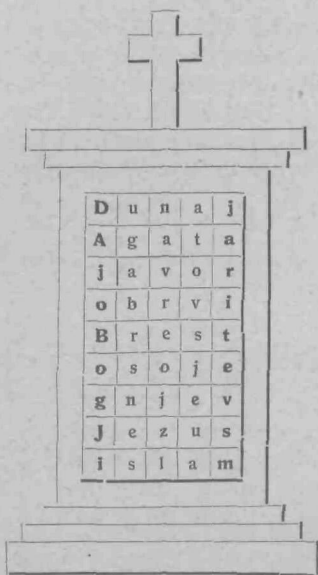
Miklavž mi prinesel je lani	Sladkorja in hrušek in jabolk
Obilo, obilo darov.	Obilo sem lani dobil,
A letos sem komaj ubranil	A letos prinesel je šibo,
Se tistih peklenskih rogov.	Korenju podobnih daril.

Kaj mislil pač letos Miklavž je ?
Kaj več ni takó darežljiv ?
Vest moja mi bridko očita,
Da vsega le sam sem si kriv.

Fr.

Rešitev naloge: Spomenik, št. 11.

Prav so rešili: Štelcar Josip, sluga kn. šk. pisarne v Mariboru; Trobej Cilika, Slavko in Joži, učenci v St. Ijzu pri Velenju, Aleš Fani, Černé Lenčika, Vilfan Tončička, samostanske gojenke; Schneider Minka, učenka v Šmihelu pri Novem mestu; Bulovec Ivan, učenec IV. razr. v Radovljici; P. Filip Benicij, frančiškan v Mariboru; Gologranc Matilda, učenka pri čé. šolskih sestrah v Celju; Dobnik Anton, Usar Fr., Klemenčič Fr., Trauner Fr., Francé Fr. in Alojz, Korber Fr., Korošec Fr., Šiter Blaž, Šoster Fr., Grabner Ter., Puncer Mar., Sedmínek Mar., Predovnik Alojzija. Strojanšek Mar. učenci in učenke II. razr. v Letušu; Močilnik Rok, učenec v Tunelski šoli pri Pliberku; Hartman Franca, Sušnik Ivanka in Marinka, Oblak Betka, Hafner Kristinca, Režen Angelica, Tavčar Ivanka, učenke uršul. šole, Papler Mici, učenka II. mešč. razr. v Škofji Loki; Springer Bogomir, dijak v Novem mestu; Scheligo Irma in Vorschitz, stud. paed. v Mariboru; Gabor Rezika, Koren Mici, Petrnelj Cilika in Pintar Ivanka, učenke V. razr. v uršul. šoli v Škofji Loki; Sikošek Maks v Poosredi; Kotnik Joži, učenec IV. razr. v Celju; Magdič Ivanka, učenka III. razr. v Škofji Loki; Jerman Jakobina, Weiss Lojzka, Urbančič Fani, Zurc Pavla, Buchta Elza, Parma Brče, Pavlin Milka, Deržaj Ivanka, Puhek Bini, Vintar Julka.

Spinka Grete, gojenke VII. razr. v samostanu šolskih sester v Šmihelu pri Novem mestu; Bauman Ivana, Kranjc Jozefa, učenki pri Sv. Juriju v Slov. goricah; Lenart Neža, učenka v Zgornjih Libučah pri Pliberku; Lorber Betka, učenka VI. razr. v Mariboru; Meglič Bina, učenka IV. razr. na Vranskem; Gebauer Viljem, učenec IV. razr. v Novem mestu; Svetina Tonček, Stanko in Franci, dijaki v Mariboru; Jankovič Jospina, Globočnik Jospina, Rant Mar., Kraj El., Hlebs Mar., Urbajs Veronika, Schauer Jos., Papler Mar., Rihtaršič Al., Hrovat Avg., Merhar Mar., Maher Fr., Otujac El., Drakslar Iv., Klofutar D., Mikuš A., Drole M., Košir Jos., Triller Al., Semen O., Peternel P., — Goriup Marica, Vidmar Iv., Demšar Jos., Kovač Ana, Ažman Antonija, gojenke uršulinskega samostana v Škofji Loki; Kermek Al., Kmetič Jožef, Konrad Janez, Senekovič Feliks, Lesnika Frida in Lovrenčič Notburga, učenci IV. razr. pri Sv. Aní na Krumbergu.

Vabilo na naročbo.

Upam, da si bil letos zadovoljen z „Angelčkom“. Izprosi si torej malo svotico, da se gopet naročiš „Angelček“ bo tudi nastopno leto prinašal mesec za mesecem veliko koristnega in kratkočasnega; posebej bo učil o pridnosti ali delavnosti.

„Angelček“ izhaja kot priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h. Prodajajo se tudi še poprejšnji letniki, in sicer: I. XI. tečaj vesan po 80 h, XII. in XIII. pa po 1 K. Naročnina se pošilja z naslovom: Uredništvo „Vrtčevo“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta 78.)

Odgovorni urednik Anton Kržišnik, Katol. Tiskarna v Ljubljani.

